

Πανταχόθεν ἐφαίνοντο ἀτελείητοι λειμῶνες χλοεροὶ ὡς ἐν ἀρχῇ ἔαρος, πλάτανοι καὶ συκομορέαι ἴσταντο ὑπερήφανοι ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ τείχη τοῦ ἄλσους ἐκάλυπτον κισσοὶ καὶ ἰάσμαι Βιργινίας.

Οὐδεμία οἰκία ὑπῆρχεν ἐν τοῖς περίξ, πλὴν τοῦ κομφοῦ φυλακείου τοῦ θυρωροῦ τοῦ ἄλσους ἐκείνου, δεξιόθεν τῆς εἰσόδου.

Εἰς τὸ ἕτερον τῆς ὁδοῦ μέρος ἐβλεπέ τις νομάς καὶ καλλιεργημένας γαίας, ποῦ καὶ ποῦ δὲ ἐφαίνοντο δάση.

Ἀνὴρ ὠρίμου ἡλικίας ἐξῆλθε τοῦ φυλακείου ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ κρότου τοῦ ὀχλήματος.

Ἡ θύρα τοῦ κιγκλιδώματος ἠνέωχθη, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, θυρωρὸς ἢ κηπουρὸς, ἴσως δ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς ὑπηρεσίας ἐκτελῶν, ἔστη, μὲ τὸν πῖλον ἐν τῇ χειρὶ, ἵνα διέλθῃ τὸ ὄχημα, ὅπερ διὰ τινος ἐλικοειδοῦς δενδρστοιχίας ἐφθασε πρὸ τοῦ ἐπιχρύσου περιστύλου μεγάρου ἀποκρυπτομένου ὑπὸ συστάδος δένδρων, καὶ οὐ ἐκ τῆς ὁδοῦ οὐδὲ οἱ τοῖχοι οὐδὲ ἡ στέγη ἐφαίνοντο.

Ὁ θεράπων κατῆλθεν ἀπὸ τῆς ἔδρας καὶ ἔστη εὐθυτενὴς πρὸ τῆς ἀνοιχθείσης θυρίδος.

— Ἡ κυρία εἶναι εἰς τὸν οἶκόν της, εἶπε, καὶ εἵμεθα εἰς τὰς διαταγὰς της.

Ἡ Γερμανὴ προσέκλινεν.

Ἄλλ' ἐγένετο καταπόρφυρος.

Ζωηρῶς καὶ κάτω νεύουσα ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τοῦ περιστύλου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἥς ἠνέωχθη ἡ θύρα.

Ἔσπευδε νὰ κλεισθῇ παρ' αὐτῇ.

Γυνὴ θαλαμηπόλος τεσσαρακοντοῦτις περίπου ἀνέμενεν αὐτήν.

Ἡ γυνὴ αὕτη ὠδήγησεν αὐτὴν ἐν σιγῇ εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον διὰ κλίμακος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου κεκαλυμμένης διὰ παχέος τέπης, ἐν ᾧ οἱ πόδες της ἐβυθίζοντο ὡς ἐν ἄμωφ.

Οἱ τοῖχοι ἐκάλυπτοντο διὰ πολυτελῶν καταπετασμάτων, ἐφ' ὧν παρίσταντο σκηναὶ ἐκ τῆς βίβλου ὡς τῆς Ἑσθῆρ καὶ τοῦ Ἀσσοῦρου, τοῦ Δαυὶδ καὶ τῆς Ἀβιγαήλ.

Ὅτε ἡ ἄγνωστος θαλαμηπόλος ἀνῆγειρε τὰ παραπετάσματα τοῦ δωματίου, ἡ Γερμανὴ κατεπλάγη ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ πολυτελείας.

Ἐν τῇ φαντασίᾳ της δὲν εἶχε πλάσει φωλεὰν ὡς ἐκείνην, ἣν ὁ ἔρως εἶχε παρασκευάσει δι' αὐτήν.

— Ὁ κύριος βαρόνος λατρεῖται τὴν κυρίαν, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος. Ὁ κύριος βαρόνος μοὶ ἐκμυστηρεύεται ἅποτε. Ἐγὼ ἤμην ἡ τροφὸς του. Τὸν ἀνέθρεψα καὶ τὸν ἀγαπῶ ὡς νὰ ἦμην μήτηρ του. Ἐγὼ ἐντολὴν νὰ ἐπιστατῶ ἵνα ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι σας καὶ αἱ ἐλάχισται ἐκπληροῦνται. Ὁ κύριος βαρόνος μόνον εἰς ἐμὲ ἐνεπιστεύθη τὴν φροντίδα ταύτην, διότι γνωρίζει ὅτι τίποτε δὲν θὰ παραμελήσω διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀφοῦ τόσοι σὰς ἀγαπᾷ. Εἶμαι ἐκ Βουργόνης καὶ ὀνομάζομαι Ρόζα.

Τὴν φιλοφρόνησιν ταύτην ἔκαμε μετὰ ταύτης ἀπλότητης, ὥστε ἡ Γερμανὴ καθυσάσεν.

Ἡνόησε παρευθὺς ὅτι εὕρισκετο ἐνώπιον καλῆς γυναικός, ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ βασισθῇ.

Ἡ τροφὸς ὑπέλαβε :

— Γνωρίζω ὅτι ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ ζῇ ἐν μονώσῃ. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ περίξ τῶν Παρισίων κατοικία πλέον μεμονωμένη καὶ εὐχάριστος ὡς αὕτη.

Ἡ Γερμανὴ προῦχώρησε πρὸς τὸν ἐξώστην.

Πανόραμα γοητευτικὸν ἐξεστεινέτο πρὸ αὐτῆς. Δεξιόθεν, ὑπερθεῖν τοῦ ἄλσους, τὸ ὄρος Βαλεριὲν ἀνύψου τὴν γιγαντώδη αὐτοῦ κεφαλὴν ἐστεμμένην δ' ὀχυρωμάτων, ἀφανιζμένων μεταξὺ τῶν ἀμπέλων καὶ τῶν λειμῶνων.

Ἐνώπιον αὐτῆς τὸ Σαιν-Κλου μετὰ τοῦ πλήρους ἀγαλμάτων καὶ ἀνθῶν ἄλσους του.

ὑπὸ τὰ παρὰθύρα της ἐξεστεινέτο μαγευτικοὶ κῆποι πεφυτευμένοι διὰ σπανίων καὶ μεγάλων δένδρων.

Ἐπίστευε τις ὅτι εὕρισκετο εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι λευγῶν ἀπὸ τῶν Παρισίων, τόσον ἡ σιγὴ ἥτο πλήρης.

Πηγὴ ἀπὸ ἄντρου ρέουσα, εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἔχυνετο εἰς ποταμίσκον ρέοντα διὰ μέσου τῶν δασῶν οὐτινος δὲ τὸ ρεῦμα διακοπτόμενον ὑπὸ τεχνιτῶν βράχων ἐφέρετο εἰς τὸν Σηκουάναν σχηματίζον μικροὺς καταρράκτας.

Πόσον ἀπέειχε τοῦ μέρους ἐκείνου ἡ ὁδὸς τοῦ Γύψου καὶ ἡ μέλαινα καὶ κατηραμένη οἰκία τοῦ κύρ Βωκελέ!

Ποία θεὰ μάγισσα δι' ἐνὸς κτυπήματος τῆς μαγικῆς της ράβδου μετεμόρφωσε τὴν πτωχὴν διδασκάλισσαν τοῦ κυμβάλου εἰς πλουσίαν πυργοδόσποιαν, τὴν δὲ τρώγλην αὐτῆς εἰς πριγκηπικὸν παλάτιον;

Ὁ εὐρύς θάλαμος ἦν ἐστρωμένος δι' ὠχροκυάνου μεταξίνου ὑφάσματος, ἀφοῦ ἡ ἐν αὐτῷ οἰκήσουσα θεὰ ἦτο ξανθὴ.

Ἀπερίγραπτος ἦν ἡ ἐν αὐτῷ πολυτέλεια. Εἰκόνες βαρύτιμοι ἀνῆρτηντο ἀπὸ τῶν τοίχων, τὰ δὲ ἐπιπλα ἦσαν ἔργα τέχνης πολυτιμα.

Ἐν μέσῳ τῆς χλιδῆς ἐκείνης ἡ Γερμανὴ ἡσχύνθη διὰ τὴν πενιχρὰν αὐτῆς περιβολὴν.

Ἄλλ' ἦτο μόνη.

Ἡ τροφὸς εἶχεν ἀπομακρυνθῇ.

Ἐπὶ τινος μικρᾶς Ἰαπωνικῆς τραπέζης παρετῆρησεν ἐπιστολὴν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν : «Τῇ Γερμανῇ».

Ἀπεσφράγισεν αὐτήν.

Τὸ γραμματίον περιεῖχε τὰ ἑξῆς :

«Ὅ,τι ὑπάρχει ἐδῶ σοὶ ἀνήκει, ὡς καὶ αὕτη ἡ οἰκία. Εἴσαι ὠραία ὡς ὁ ἔρως. Θέλω νὰ ἦσαι πλουσία ὡς βασίλισσα.

»ΜΑΞΙΜΟΣ».

Παρὰ τὴν ἐπιστολὴν εἶδε μικρὸν κιβώτιον κομφόν.

Τοῦτο ἦτο πλήρες χρυσοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν χρυσῶν νομισμάτων, τῶν ἀπαστραπτόντων διπλῶν λουδοβικίων καὶ ἑκατοφράγκων ὑπῆρχον ἐν περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν, ψέλλια, ἐνώτια καὶ ἀδαμάντινοι δακτύλιοι φωτοβολοῦντες.

[Ἔπεται συνέχεια].

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Λοιπόν : εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

— Θ' ἀποθάνω ;

Ὁ κ. Κορβιζιὲ ἀνεπήδησεν.

— Ὡ ! ὦ ! ὑπέλαβε.

— Μήπως νομίζετε ὅτι ἐπιθυμῶ τὴν ζωὴν ;

— Κυρία κόμησσα, ἡ νεότης σας...

— Δὲν εἶμαι πλέον τίποτε, δὲν ἔχω πλέον τίποτε ! ἀνέκραξε χωρὶς νὰ τῷ ἀφήσῃ καιρὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἡ νεότης μου καὶ ἡ ὠραιότης μου ; δὲν τὰ συλλογίζομαι. Νὰ σὰς εἶπω, ἐπεθύμουν νὰ ἦμαι γραῖα καὶ ἄσχημος ! Ἡ νεότης μου ; εἶναι φορτίον. Ἡ ὠραιότης μου ; ὀλέθριον δῶρον, τὸ μισῶ ! Μάθετε, κύριε, ὅταν ἦναι τις δυστυχὴς, δὲν σημαίνουνσι πλέον ἡ νεότης καὶ ἡ ὠραιότης !

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία κόμησσα, πρᾶνῶνθετε, ἡ ὁδὸν σας παραφέρει.

— Ναί, ἔχετε δίκαιον, κύριε Κορβιζιέ, ἄλλως δὲ διατὶ σὰς εἶπα ὅλα αὐτά ;

— Ἀκούσατε τὴν ἀνακοίνωσιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς κάμω ἐξ ὀνόματος τοῦ συζύγου σας.

— Ἐξηγητήσαμεν τὸ θέμα αὐτό, κύριε.

— Ἄλλ' ὅχι, κυρία κόμησσα, ἡ προσφορὰ τοῦ κυρίου κόμητος ἀξίζει...

— Ἡρνήθην ! διέκοψεν αὐτὸν μετὰ συντομίας.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία κόμησσα, σκέφθητε !

— Ἐσκέφθην, κύριε.

— Δὲν ἠδυνήθητε ; λαθετε καιρὸν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, μίαν ἐβδομάδα, δεκαπέντε ἡμέρας, ἂν θέλετε, καὶ ἐπανέλθετε, ἡ γραφάτέ μοι νὰ ἔλθω ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς. Ὁ συμβολαιογράφος τοῦ συζύγου σας, κυρία κόμησσα, εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Ἡ κόμησσα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰς μάτην ἐπιμένετε, κύριε Κορβιζιέ, ἀπεκρίθη ἐκτὸς τοῦ ὅ,τι σὰς ζητῶ, οὐδὲν ἄλλο θέλω, οὐδέν. Ἐγὼ κ' ἐγὼ τὰς ιδέας μου, κύριε, καὶ θέλησιν ὡς καὶ ὁ κύριος Δελασέρ.

Καὶ ἐπὶ τούτοις ἡγέρθη τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν συμβολαιογράφον,

— Κύριε Κορβιζιέ, εἶπεν, εἰσθε ἀγαθὸς καὶ πλήρης λεπτότητος, καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ !

— Κυρία κόμησσα, δὲν θέλετε νὰ μοὶ ἀφήσητε τὴν διεύθυνσίν σας ;

— Ἀγνοῶ ποῦ θὰ ἦμαι αὐριον, κύριε. Βραδύτερον, ἐὰν τὸ κρίνω καλόν, θὰ σὰς γράψω.

— Τὸ ἐλπίζω, κυρία κόμησσα.

Καὶ διηυθύνθη περίλυπος ἡ γυνὴ πρὸς τὴν θύραν.

— Κυρία κόμησσα, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐστράφη.

— Ἐάν ἐτόλμων ... ἐπέλλισεν ὁ κ. Κορβιζιέ.

— Λαιπόν, κύριε ;

— Πιθανόν νὰ στενοχωρῆσθε, νὰ ἔχετε ἀνάγκην χρημάτων...

Ἡ κόμησσα ἐποίησεν ἀπότομαν κίνησιν.

— Κυρία κόμησσα, ἐπανάλαβε ζωηρῶς, ἐγώ, ἐγώ ἐξ ἰδίων μου προσφέρω...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ γραφείου συνοδευθεῖσα ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου μέχρι τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος.

Ὁ κ. Κορβιζιέ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ περίλυπος.

— Τί θὰ κάμῃ ; τί θ' ἀπογείνῃ ; ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ἡ κόμησσα κρύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ πέπλου αὐτῆς ὠδεύσεν ἐν τάχει.

— Εἶμαι καταδεδικασμένη ἀμετακλήτως, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν· τώρα τὸ καλλίτερον τὸ ὁποῖον δύναιτο νὰ μοὶ συμβῇ εἶναι ὁ θάνατος. . . ὦ ! προσέθηκεν, ἄς ὑπάγω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

ΚΒ'

Κυνηγοὶ ἀναπαυόμενοι.

Ἦσαν ἐξ κυνηγοί, καὶ ἀπὸ μεσημβρίας, ἦτο ἀπὸ πέντε περίπου ὥρων, περιφέροντο ἐν μέσῳ τῶν φλογερῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων. Παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν θύραν ἔρωτος, ἀπεμακρύνθησαν ἐπὶ πλεόν τῶν δύο λευγῶν ἐκ Σιρκούρ. Οἱ κυνηγοὶ οὗτοι εἶχον προσκληθῇ νὰ διέλθωσιν ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν ἐν Σιρκούρ ἑπαυλιν τοῦ πατρὸς ἐνὸς ἐξ αὐτῶν κυνηγούντες. Μετὰ τὴν θύραν ἀγρίων ζώων, ἐντὸς τῶν δασῶν μετὰ ἰχνηλατῶν κυνῶν, ἤρχιζον, ἄλλους λαμβάνοντες κύνας, τὸ κυνήγιον τῶν περδίκων καὶ τῶν ὀρτύγων. Ἡ ποικιλία τῆς διασκεδάσεως εἶναι καλὴ πάντοτε.

Οἱ ἐξ κυνηγοὶ κατῴκουν ἐν Παρισίοις, ἐγνωρίζοντο καὶ ἦσαν φίλοι, πλὴν ἐνὸς μόνο, οἱ λοιποὶ ἦσαν ὁμήλικες, ἄγοντες ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα ἐτῶν περίπου.

Ὁ ὑπερτέρων τῶν συντρόφων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πείραν καὶ ἔχων ἐπομένως αὐθεντίαν ἐπ' αὐτῶν, ἦγε πιθανῶς τὸ τεσσαρακοστὸν δευτέρον ἢ τεσσαρακοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὠνομάζετο δὲ ὑποκόμης Σανζάκ.

Τὸ κυνήγιον ἀποτελεῖ εὐάρεστον καὶ ὠφέλιμον εἰς τὴν υἰεῖαν ἀσκήσιν, ἐνόςῳ, ἐννοεῖται, δὲν ἐπιδίδεται τις εἰς αὐτὸ ὑπερβολικῶς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην οἱ ἡμέτεροι κυνηγοὶ ἔαμαν κατάχρησιν τῆς ἡδονῆς ταύτης, τοῦτου δ' ἕνεκα κατεπονήθησαν καὶ κατεβλήθησαν, καὶ ὅμως τὸ θήραμα ἦτο σπάνιον, ἐάν τις ἔκρινεν ἀπὸ τὰς κυνηγετικὰς αὐτῶν πῆρας, αἵτινες ἦσαν σχεδὸν κεναί.

Οἱ διάφοροι εὐόφθαλμοι κυνηγετικαὶ κύνες ἡσθμαίνον καὶ ἦσαν πλήρεις βορβορίου μέχρι γαστέρος, τοῦτο δ' ἐσήμαινεν ὅτι ἵνα δροσισθῶσι, συχνάκις ἐρρίπτοντο ἐντὸς τελμάτων.

Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἐκυνήγουν πλέον, ἀλλὰ

πλησιασάντες ἀλλήλους προσεπαθήσαν ν' ἀνακαλύψωσι κατάλληλον θέσιν ἵνα ἀναπαυθῶσιν. Διήρχοντο τότε αὐχμηρὰν τῆς Καμπανίας χέρσον.

— Κύριοι, νομίζω ὅτι ἐκεῖ εἰμποροῦμεν πολὺ καλὰ νὰ ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ νεαρώτερος τῶν κυνηγῶν, ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα ἐδείκνυε τοῖς συντρόφοις αὐτοῦ ἄλσος ἐκ μεγάλων καὶ πυκνοφύλλων πετεῶν, ὅπισθεν τῶν ὁποίων παρετήρει τις μέλανα ὄγκον ὅμοιον κατοικίᾳ.

— Εὖγε ! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ πυργοδεσπότη Σιρκούρ, ὁ Γάστων Δελιμάνς, ὅστις ἡγάπα εἰλικρινῶς τὸν μαρκήσιον, εἰς τὸν Ἀδριανὸν ἀνήκει ἡ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Θεβαΐδος ταύτης.

— Εἶναι ἀληθὴς ὁσας ἐν ἐρήμῳ, προσέθηκεν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ.

Καὶ παῖδοι οἱ ἐξ συντροφῆς διηυθύνθησαν πρὸς τὴν μεμονωμένην οἰκίαν, πρὸς ἣν ὤρμησαν ἤδη οἱ κύνες, ὅτε δὲ ἀφίκοντο εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ὁ κ. Σανζάκ εἶπε :

— Νομίζω ὅτι παραπολὺ ἐσπεύσαμεν νὰ συγχάρωμεν τὸν φίλον μας Ἀδριανὸν διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του. Ὁ λιθινὸς αὐτὸς ὄγκος ὁμοιάζει ὀλίγον πρὸς κατοικίαν ἀνθρώπων τοῦ εἶδους ἡμῶν, ἀλλ' εἶναι ἴσως παλαιὰ καλύβη πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλελειμμένη. Νομίζω ὅτι δὲν θὰ εὕρωμεν τίποτε νὰ δροσισθῶμεν.

Εἶχον προχωρήσει σχεδὸν μέχρι τῶν προπόδων τοῦ ὄγκου ὑψηλοῦ, ἄνευ θύρας ἢ παραθύρου καὶ πενθίμου θέας. Δύο ἑτεροὶ τοῖχοι μετὰ θριγκῶν, ἀλλ' ἐπίσης ἄνευ παραθύρων, ἐδήλουν ὅτι ὁ πρῶτος τοῖχος ἀπετέλει τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κατοικίας.

Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἐφαίνετο καλῶς διατηρουμένη ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦλάχιστον, ἦτο ὅμως πολὺ ἀρχαία, ὡς ἐμαρτύρουν οἱ ἐκ τῶν ρωγμῶν τῶν τοίχων ἀναφυέντες βᾶτοι, αἱ λειχήνες, αἱ κνίδαι, τὰ λευκὰ καὶ οἱ μέλανες βρυῶδεις καὶ ὑπὸ πλακῶν ἐκ χλοηφόρου στρώματος κεκαλυμμένοι λίθοι.

Ἡ πρόσφυς ἔκειτο πρὸς δυσμάς· ἐνώπιον αὐτῆς ἐξετείνετο κήπος χιλίων τετραγωνικῶν περίπου μέτρων, περιτετειχισμένος διὰ στερεῶν τοίχων, ὕψους ἐπέκεινα τῶν τριῶν μέτρων.

— Ἐξάπαντος, εἶπέ τις τῶν κυνηγῶν, ὁ Σανζάκ ἔχει οἶκον ἢ σιωπηλὴν αὐτὴ οἰκία, ἡ ὁποία κρύπτει τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρά της δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ φιλόξενος.

— Ἄς στρέψωμεν, εἶπεν ὁ Γάστων, διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν εἰσοδὸν ἂν ἔχῃ.

Ἡ κατοικία δὲν περιβάλλετο διὰ τῶν ὡς φρούριον, ἀλλὰ παρὰ τὸν τοῖχον ἔκεινον ὑπῆρχον περίξ βᾶτοι καὶ κυνόςβατοι, ἐμποδίζοντες τὴν προσπέλασιν. Οἱ κυνηγοὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσι τὸν κήπον, ἔβλεπον ὅμως τὰς κορυφὰς τῶν μεγάλων δένδρων, τινῶν ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι ἐκρέμαντο ἐκτὸς τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν τοίχου.

Οἱ κύνες κάμψαντες τὴν κατοικίαν ἐπανήλθον πλησίον τῶν κυρίων αὐτῶν, καθ' ἣν

στιγμὴν οὗτοι ἐφθασαν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου. Τότε ἠδυνήθησαν οἱ κυνηγοὶ νὰ ἴδωσι τὸ ἄνω μέρος τῆς προσόψεως τῆς κατοικίας, ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ὁποίας ἐφαίνοντο δύο φεγγίται καὶ κατωτέρω πέντε παράθυρα, ὧν μόνον τὸ ἄνω μέρος ἐφαίνετο. Τούτων αἱ κιγκλίδες ἦσαν στερεῶς κεκλεισμέναι.

Ὡς εἵπομεν, ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἦτο τετράγωνος, χαμηλὴ, ἐν μόνον ἔχουσα ἄνω τοῦ ἰσογείου πάτωμα, ὅπερ μακρόθεν ὁμοιάζετο πρὸς βράχον μελανωθέντα ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ ὑπὸ τῶν βροχῶν. Τὸ ἰσόγειον εἶχε τέσσαρα παράθυρα καὶ ἐν τῷ μέσῳ θύραν, εἰς ἣν ἐφθάνε τις, ἀναβαίνων τέσσαρας λιθίνους βαθμίδας. Ἐκατέρωθεν διαδρόμου, ἐν τῷ βάθει τοῦ ὁποίου ἔκειτο σκοτεινότης κλίμαξ, ὑπῆρχεν ἐν μόνον δωμάτιον, ἀριστερὰ μέγας τετράγωνος θάλαμος, δεξιὰ δὲ μαγειρεῖον χρησιμεῖον συνάμα καὶ ὡς ἐστιατόριον. Τὸ ἄνω μέρος συνέκειτο ἐκ τριῶν δωματίων, τὸ μέγιστον τῶν ὁποίων, ἔχον δύο παράθυρα, ἐφωτίζετο ἀρκούντως, ἐνῷ τὰ ἑτέρα δύο ἦσαν σκοτεινά.

Οὐδεμίαν ὁδὸν, ἢ δρομίσκος βατὸς εἰς τοὺς ὁδοιπόρους ἢ εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ μέρους ἐκείνου ὠδήγει εἰς τὴν παράδοξον ταύτην κατοικίαν, ἀλλὰ μόνον στενὴ ἀτραπὸς διὰ τῆς χέρσου καὶ ἄλλων ἀκαλλιεργήτων γαιῶν ἦγεν ἀπὸ θύρας ἡγεωγμένης ἐν τῷ περιβάλλοντι τὴν κατοικίαν τοίχῳ εἰς τὸ χωρίον Σαμπινέλ, τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ ὁποίου τὸ βέλος ἐφαίνετο ἐξ ἀποστάσεως τριῶν τετάρτων λεύγης.

Οἱ κυνηγοὶ περικάμψαντες κατὰ τὰ δύο τρίτα τὸν κήπον ἐφθασαν εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος θύραν.

— Τέλος πάντων ! ἀνέκραξεν ὁ Γάστων Δελιμάνς.

— Ναί, εἶπεν ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, ἀλλ' ἡ θύρα εἶναι κλειστὴ καὶ νομίζω καὶ μὴ δυνατόν κλειθρον... Νομίζει τις ὅτι εἶναι πύλη φρουρίου. Ἐπειτα τίποτε δὲν μᾶς βεβαιῶν ὅτι ἡ οἰκία αὕτη κατοικεῖται.

— Ἀγαπητέ, ἰδὲ τὴν ἀτραπὸν.

— Βλέπω ἐπίσης ὅτι φύονται χόρτα καὶ γλῶν ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ· ἐκ τούτου ἐπιτεταί ὅτι σπανιώτατα διέρχονται δι' αὐτῆς. Ἡ κατοικία αὕτη ἀνήκει πιθανῶς εἰς τινα γεωργὸν τοῦ χωρίου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἔρχεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ καλλιεργεῖ τὸν κήπον.

— Ὡστε νομίζετε ὅτι ἡ οἰκία εἶναι ἀκατοίκητος ;

— Ναί. Ἐλα δά, καὶ τίς θέλετε νὰ κατοικήσῃ αὕτην τὴν καλύβην, μακρὰν πάσης συγκοινωνίας, ἐν μέσῳ τῆς ἀγούρου αὐτῆς γῆς ;

— Μὲ συγχωρεῖς, Σανζάκ· πρῶτον ἡ οἰκοδομὴ εἶναι ἀρχαιοτάτη, καὶ ἐπειτα ἐνδέχεται νὰ ἐρησιμεύσεν ἄλλοτε εἰς ἐκμετάλλευσιν σπουδαίας προσόδου. Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ἐκ τῆς κρητίδος τῶν ἀκαλλιεργήτων αὐτῶν γαιῶν κατασκευάζεται ἄσβεστος καὶ τὸ προῖόν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν κιμωλίαν τῶν Τρηκῶν.

— Βεβαίως, ἀγαπητέ Γάστων, μόνον ἐξ αὐτοῦ ἐξάγεται ἡ ὑπαρξὺς τοῦ παλαιῦ καὶ στυγνοῦ αὐτοῦ κτιρίου.

— «Ὅλ' αὐτὰ εἶναι καλὰ, κάλλιστα, εἴ-
πεν ἕτερος κυνηγός, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ οἰκία
αὕτη δὲν θέλει ἢ δὲν δύναται νὰ μᾶς φι-
λοξενήσῃ, προτείνω ν' ἀναπαυθῶμεν ὀλίγον
ὕπὸ τὴν σκιάν τῶν πετελεῶν.

Ἡ πρότασις ἐγένετο μετὰ προθυμίας ἀπο-
δεκτῇ. Οἱ κυνηγοὶ ἀπέθηκαν παρὰ τὴν ρί-
ζαν πετελέας τὰς κυνηγετικάς αὐτῶν πῆ-
ρας καὶ τὰ ὅπλα αὐτῶν χαμαί, τὰς ἀ-
κτηρίδας αὐτῶν μεταξὺ τῶν σκελῶν ἔχον-
τες. Πέριξ αὐτῶν κατεκλίθησαν οἱ κύνες.
Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεπαύοντο, ὠμίλησαν περὶ
κυνηγίου, κλπ. Ἐκαστος αὐτῶν διηγέτο καὶ
ἓνα ἐκ τῶν ἄθλων αὐτοῦ ὁ μὲν, ἀληθῆς λυ-
κοκτόνος, εἶχε φονεύσει ἐντὸς τῆς ἡμέρας
ἑνδεκα ἐξ αὐτῶν, ἕτερος διὰ δύο βολῶν τυ-
φεκίου ἐφόνευσε δύο μονιούς.

Ἐν συντόμῳ, οἱ κύριοι οὗτοι ἦσαν δεξιό-
τατοι, πολλὰ διαπράξαντες ἐν ἄλλοις λό-
λοις, ἦσαν ἡρώες.

— Σιωπῇ, κύριοι, ἀκούσατε, εἶπεν αἴ-
φνης, ὁ μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν.

Καὶ ἀμέσως ἐσιώπησαν, οἱ δὲ κύνες ὑψώ-
σαντες τὴν κεφαλὴν παρετήρουν πρὸς τὸν
κῆπον.

Φωνὴ γυναικὸς καὶ προφανῶς νεάνιδος,
ἥδε στροφὴν παλαιῶ ἄσματος, ἐπιγραφο-
μένου «Ἡ Ἥμερα καὶ τὸ Ρόδον». Ἡ με-
λωδικὴ αὕτη φωνή, καθάρα καὶ γλυκεῖα
ὡς φωνὴ παιδιοῦ, εἶχε τόνον ἀνέκφραστον.
Ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχεν ὅτι ἡ αἰοδὸς εὐρί-
σκετο ἐν τῷ κήπῳ. Ἡ ἀρμονικὴ αὐτῆς με-
λωδία συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐλαφροῦ θροῦ
τῶν φύλλων καὶ τοῦ βόμβου ἐντόμων
τινῶν, εἶχε τι τὸ μυστηριώδες.

— Παράδοξον, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ὑπο-
κόμης Σανζάκ.

— Λοιπὸν πιστεύετε τώρα ὅτι κατοι-
κεῖται ἡ οἰκία; τῷ εἶπεν ἐν τῷ αὐτῷ τόνῳ
ὁ Γάστων Δελιμάνς.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης·
ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, δὲν ὑποστηρίζω
πλέον τὴν γνώμην μου.

Ὁ Ἀδριανὸς ἡγήθη καὶ προχωρήσας
ὀλίγον ὑψώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφαίνετο
ἀναμετρῶν τὸ ὕψος τοῦ τοίχου, ὡς εἰ ἤθελε
δι' ἐνὸς διασκελισματος νὰ διαβῇ καὶ εἰ-
σέλθῃ ἐν αὐτῷ.

Τὸ ἔσχατον ἔπαυσε καὶ ἀμέσως ἠκούσθη
φωνὴ ὀδύνης, εἰς ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἔκων ἀ-
νεσιόρτησεν.

— Ἄ! εἶπε γελῶν ὁ ὑποκόμης, ἐκεν-
τήθη κόπτουσα ρόδον, ἀφοῦ τῷ ἐτραγώδη-
σεν ὅ,τι τῷ ἔλεγεν ἡ ἡμέρα.

Μετὰ τὴν κραυγὴν ἠκούσθησαν πεπνι-
γμένα τινὲς οἰμωγαί, καὶ κατόπιν οὐδὲν
πλέον.

Ὁ Ἀδριανὸς προῦχώρησεν εἰσέτι, νῦν δ'
εὐρίσκετο πλησίον τῆς θύρας.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ κ. Σανζάκ σιωπι-
κῶς, τοῦ μαρκησίου διηγέρθη ἡ περιέργεια.

— Κύριοι, ἀνταπῆντησεν ὁ Γάστων, ἡ
οἰκογένεια τοῦ φίλου μου Ἀδριανοῦ ἀνάγε-
ται εἰς τοὺς ἐπικινδύνους χρόνους τῶν γάλλων
ἱπποτῶν, εἰς δὲ τὰς φλέβας αὐτοῦ ρεῖ τὸ
γενναῖον ἐκείνων αἷμα καὶ ἀγαπᾷ, ὡς ἐκεῖ-
νοι ἡγάπων, τὰς παρατόλους ἐπιχειρήσεις.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΕΡΥ

Ο ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

EN BIENNΗ

[Συνέχεια]

B'

Καθεστῆς ὁ Πιλάτος ἐπὶ τινος ἀναβάθρου
εἶπε :

— Διάταξον, Ἀλβίνε, νὰ κλείσουν τὰς
θύρας καὶ ὁ δοῦλος νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς
φλώρας, ὡς εἰ νεαρά τις παρθένος νὰ ἔλαβε
πρὸ ὀλίγου τὸν καιρὸν τοῦ δένδρου τῆς κυ-
δωνίας ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ συζύγου τῆς.
Τοῦ Καίσαρος τὸ οὖς εἶνε πανταχοῦ ἀνεωγ-
μένον... Ἀκροάσθητι, τόρα, Ἀλβίνε. Ὅλαι
αἱ δυστυχίαι μου προέρχονται ἐκ τοῦ θανά-
του τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ Ναζωραίου·
ἐξ αἰτίας αὐτοῦ μὲ κατηράσθη ὁ Τιβέ-
ριος, καὶ ὁ Καλιγούλας ἐξ αἰτίας ἐστὶ αὐτοῦ
μ' ἐξορίζει· διότι ἡ τόλμη ἐκείνη τῶν ἀπει-
λούντων τὴν Αὐτοκρατορίαν Χριστιανῶν ἤρ-
χισε ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ Γολγοθᾶ. Ἄν ὁ Ἰη-
σοῦς δὲν ἐθανατοῦτο ἡ αἵρεσις τῶν μαθητῶν
αὐτοῦ δὲν θὰ διεπέρα τὴν θάλασσαν τῆς
Καισαρείας καὶ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου· ὁ
θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου ἔκαμε τοσοῦτους
μάρτυρας. Ἀλλ' ἡδυνάμην ἐγὼ νὰ ἐμπο-
δίσω τὸν θάνατον αὐτοῦ;

» Ὅτε ἀνεχώρησα, ἵνα διαδεχθῶ τὸν Οὐ-
αλέριον Γράτον ἐν τῇ διοικήσει αὐτοῦ προσ-
καλέσας με ὁ Σηϊανὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πα-
λατίνου μὲ ἐδῶκε τὰς ὁδηγίας του.

» — Γνωστὴ σοὶ εἶνε ἡ ρωμαϊκὴ πολιτικὴ,
μοὶ εἶπε. Ὅλιγαι δὲ λέξεις θὰ σοὶ ἀρκέ-
σουν. Ἡ Ἰουδαία εἶνε χώρα ὠραία· ἀφοῦ
κατεκτήθη διὰ τῶν ὅπλων, δέον ἡ κατάκτη-
σις αὐτῆς νὰ τελειωθῇ διὰ πατρικῆς διαχει-
ρίσεως. Ἐπιμελήθητι ἵνα καταστήσῃς τὸ
ρωμαϊκὸν ὄνομα εὐλογητὸν ἐν αὐτῇ. Εἰς
τοὺς Ἰουδαίους ἀφίσταμεν βασιλέα ἐκ τῆς φυ-
λῆς των· τοῖς ἀφίσταμεν τὸν νόον των, τοὺς
νόμους των, τὴν θρησκείαν των, τὰς συνη-
θείας των. Εἶνε λαὸς ἀγέρωχος καὶ γενναῖος.
Ἐχει ἡρωϊκὰ χρονικά καὶ τὰ ἐνθυμεῖται·
διοικεῖ αὐτοὺς μετὰ συνέσεως, ἵνα σὲ θεωρῶ-
σιν ὡς ξένον ἐπισκεπτόμενον αὐτοὺς, καὶ
οὐχὶ ὡς δεσπότην, κρατοῦντα αὐτοὺς ὑπὸ
τὸν ζυγόν.

» Ἀνεχώρησα μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν
ὑπηρετῶν μου. Φθάσας εἰς τὴν κώμην «Τὰ
Τρία Καπηλεῖα»¹ ἀπῆντησα τὸν Τιβέριον
ἐπανακάμπτοντα ἐκ τῆς Παννονίας. Ἀνα-
γνωρίσας τὸ Αὐτοκρατορικὸν φορεῖον, κα-
τῆλθον ἐκ τοῦ ἰδικοῦ μου, ἵνα χαριετίσω τὸν
Καίσαρα. Εἶχεν μάθει ἐν Βριγδηςίῳ τὸν διο-
ρισμόν μου καὶ ἐπεκύρωσεν αὐτόν· τείνας
μοὶ τὴν χεῖρα μετ' εὐμενείας μοὶ εἶπε :

« — Ὁραία, Πόντιε, εἶνε ἡ χώρα, ἣν θέ-
λετε διοικῆσαι· ἔχετε τὴν μὲν χεῖρα μακράν,
τὴν δὲ ὁμιλίαν γλυκεῖαν. Ἐνεργεῖτε ὑπὲρ
τῶν δημοσίων, συμφώνως πρὸς τὴν ὀρθοφρο-

σύνην σας καὶ μὴ λησμονεῖτε τὸ αἰώνιον
τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ ἀξίωμα:

» Φείδεσθαι μὲν τῶν εὐπειθῶν, καταβάλλειν δὲ τοὺς
ὑπερηφάνους.

» Ὑπάγετε καὶ εὐδαιμονεῖτε».

» Οἱ οἰωνοὶ ἦσαν εὐνοϊκοί, τὸ βλέπεις.
Ἐφθασα εἰς Ἱερουσόλυμα· μετὰ πομ-
πῆς μεγαλοπρεποῦς, ἔλαβον κατοχὴν τοῦ
Πραιτωρίου· διέταξα τὰς προπαρασκευὰς
λαμπρᾶς εὐωχίας, εἰς ἣν προσεκάλεσα τὸν
Τετράρχην τῆς Ἰουδαίας, τὸν Ἀρχιερέα
καὶ τοὺς προεξέχοντας τῶν ἱερέων. Οὐδεὶς
τῶν συνδαιτυμόνων μου ἐνεφανίσθη τὴν ὀρι-
σθεῖσαν ὥραν· ἡ προσβολὴ αὕτη ἦτον ἐξευ-
τελιστικωτάτη. Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας κα-
τεδέχθη ὁ Τετράρχης νὰ μὲ τιμῇ δι' ἐπι-
σκέψεως· εἶχε τὸ πρόσωπον σοβαρὸν ἄμα
καὶ ὑποκριτικόν. Δι᾿ ἡσυχίας εἶπε ὅτι ἡ θρη-
σκεία των τοῖς ἀπηγόρευε νὰ καθίσωσι περὶ
τὰς τραπέζας ἡμῶν καὶ νὰ κάμωσι σπονδὰς
μετὰ τῶν ἐθνικῶν. Ἐνόμισα ὅτι ὤφειλον ν'
ἀποδεχθῶ φιλοφρόνως τὴν δικαιολογίαν ταύ-
την· ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ ἡττη-
θέντες ἐφανέρωσαν τὴν πρὸς τοὺς νικητὰς
αὐτῶν ἐχθρότητά των.

» Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἡ Ἰερουσαλὴμ
ἦτο ἡ δυσκολωτέρα περὶ τὸ διοικεῖσθαι πα-
σῶν τῶν κατακτηθεισῶν πόλεων· τοσοῦ-
τον ταραχώδεις τὴν διαθεσιν ἦσαν οἱ
ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες, ὥστε καθ' ἐκάστην
ἀνέμενον νὰ ἴδω ἐκρηγνυμένην στάσιν τινά·
πρὸς καταστολὴν δὲ αὐτῆς δὲν εἶχον ἢ ἓνα
μόνον κεντηρίωνα καὶ μίαν ὀρχα στρατιω-
τῶν· ἔγραψα πρὸς τὸν Τοπάρχην τῆς Συ-
ρίας, ἵνα μοὶ ἀποστείλῃ στρατιώτας τινὰς
πρὸς ἐνίσχυσιν· ἀλλ' αὐτὸς μοὶ ἀπῆντησεν,
ὅτι μόλις εἶχε τοὺς εἰς αὐτὸν ἐπαρκούντας.
Οἶμοι! Δυστύχημα εἶνε τὸ ὅτι ἡ αὐτοκρα-
τορία εἶνε τόσον μεγάλη! Ἐχομεν περισσο-
τέρας κατακτήσεις ἢ στρατιώτας.

» Μεταξὺ τῶν καθ' ἐκάστην κυκλοφο-
ρούντων περὶ τὸ πραιτωρίον μου θυλλημά-
των ὑπῆρχε καὶ τι, εἰς δὲ κῆπως ἐπέστησα τὴν
προσοχὴν μου. Κοινῶς διεφηνίζετο, καὶ οἱ
μυστικοὶ πράκτορές μου ἔλεγον, ὅτι νέος τις
εἶχεν ἐμφανισθῇ ἐν Γαλιλαίᾳ, κεντημένος
θέλγητρον τι ψυχαγωγικὸν ἐν τοῖς λόγοις
του καὶ εὐγενῇ ἡθῶν αὐστηρότατα, καὶ ὅτι
περιήρχετο τὴν τε πόλιν καὶ τὰς ὄχθας τῆς
λίμνης κηρύττων νόμον τινά νέον ἐν ὀνόματι
τοῦ πέμψαντος αὐτὸν Θεοῦ. Κατ' ἀρχὰς
ἐνόμισα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος προτίθετο
νὰ ὑποκινήσῃ τὸν λαὸν εἰς στάσιν καθ' ἡμῶν
καὶ ὅτι αἱ ὁμιλίαι του παρεσκευάζον τὴν
ἀνταρσίαν. Ἀλλ' οἱ φόβοι μου μετ' οὐ πολὺ
διεσκεδάσθησαν. Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὠμί-
λει ὡς φίλος μᾶλλον τῶν Ρωμαίων ἢ τῶν
Ἰουδαίων. Διηρχόμενος ἡμέραν τινὰ ἐν φο-
ρεῖῳ διὰ τῆς μεγάλης δημοσίας πλατείας
τοῦ Σιλωάμ· μέγα πλῆθος λαοῦ συνέρρεεν
ἐκεῖ καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τῶν ὁμίλων παρετή-
ρησα νέον τινά ἔχοντα τὰ νῶτα αὐτοῦ
ἐστηριγμένα ἐγγὺς ἐπὶ δένδρου τινός, ὅστις
μετὰ πραότητος ὠμίλει πρὸς τὸν ὄ-
χλον. Μ' εἶπον ὅτι ἦτον ὁ Ἰησοῦς. Θὰ τὸν
διέκρινα δὲ ἀκόπως τοσοῦτον διέφερε τῶν
λοιπῶν ἀνθρώπων, ὅτινες ἡκρεῶντο αὐτοῦ.
Ἐφαίνετο ὡς ἔχων ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν.